'de dichterlijke en profetische stukken' in de vertaling hun eigen karakter moesten behouden. Dit moest tot uitdrukking komen in 'de keuze, koppeling en rangschikking der woorden.'

Omdat er geen revisoren of consultoren werden aangetrokken en er al evenmin sprake was van de instelling van een commissie die verantwoordelijk was voor de eindredactie van de gehele onderneming, vonden alle betrokkenen het vanzelfsprekend dat ten aanzien van de vertaling geen grotere eenheid verwacht mocht worden dan die welke voortvloeide uit de hierboven opgesomde afspraken. Daarom moest de toekomstige gebruiker maar accepteren dat de verklaring en toelichting van de tekst zowel wat de inleidingen als de noten betrof, uiteenliepen. Hij mocht er echter wel van overtuigd zijn dat de inhoud van de verschillende toelichtende teksten geheel beantwoordde aan de eisen die aan een Schriftverklaring van en voor katholieken gesteld mochten worden. Alle vertalers verplichtten zich namelijk zich geheel te houden aan de bepalingen zoals die te vinden waren in de encycliek *Providentissimus Deus* van paus Leo XIII (1878-1903) van 18 november 1893. Dit document was bedoeld om de studie van de Heilige Schrift binnen de katholieke kerk van een nieuwe impuls te voorzien, haar aan te bevelen en tegelijkertijd ook een richting aan te geven die meer in overeenstemming was met de behoeften van de moderne tijd. Daartoe moest meer werk gemaakt worden van de studie van de oude oosterse talen en de zogenoemde 'kritische wetenschap'. In feite betekende dit dat de paus de bijbelwetenschappers aanspoorde de regels der literaire en historische kritiek die reeds op andere wetenschapsgebieden ingang gevonden hadden, ook op de Heilige Schrift toe te passen, echter alleen voorzover de toepassing van deze regels niet in strijd was met de katholieke traditie.[14] Het duurde overigens enige tijd voordat de inhoud van dit belangwekkende pauselijke document in heel de kerk ingang gevonden had.

Een aantal van de hierboven genoemde afspraken werd vastgelegd in het contract dat door de vertalers op 20 januari 1894 met de Bossche uitgever Coenraad Nicolaas Teulings werd gesloten en dat door alle eerder genoemde personen, minus Van de Burgt, persoonlijk werd ondertekend. Overeengekomen werd dat de eerste oplage uit 2000 exemplaren zou bestaan en dat daarnaast nog 30 exemplaren in prachtband zouden worden vervaardigd. In het contract werd niet over tijdslimieten gesproken.[15] Omdat de vertalers hierover onderling van mening verschilden, werd hierover ook niet gerept in de aanbiedingsfolder die diezelfde Teulings reeds in oktober 1893 had doen uitgaan. In deze – voor die tijd – fraaie prospectus werden de zeven vertalers kort geïntroduceerd. Zij moesten er garant voor staan dat de vertaling beantwoordde aan 'de voorschriften der H. Kerk.' Bij die vertaling zouden inleidingen

[14]. De Nederlandse tekst van de encycliek *Providentissimus Deus over de Bijbelstudie,* in: *De Katholiek* 105(1894), 137-194.

[15]. BAB, doos 145, map 1: Exploitatie-onderhandelingen 1895.